

Arrest

nr. 223 865 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 oktober 2015, verklaart er zich op 26 oktober 2015 vluchteling.

1.2. Op 20 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 21 december 2017 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shamarzai gelegen in het district Paghman van de provincie Kaboel. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U genoot geen formele scholing. U verklaart ongeveer drieëntwintig jaar oud te zijn. Tussen uw negende en uw twaalfde levensjaar werd uw vader gedood door de taliban.

U verklaart dat u in de vierde maand van het jaar 1393 (22.06.2014-21.07.2014 GK) besloot dienst te nemen in het Afghaan nationaal leger. In de vijfde maand van het jaar 1393 (22.07.2014-21.08.2014) begon u uw opleiding. Nadat uw opleiding afgerond was werkte u als chauffeur van een commandant. Tijdens uw werkzaamheden voor het Afghaans nationaal leger ontving uw familie een dreigbrief van de taliban waarin werd geëist dat u tot de groepering zou toetreden. U ging hier niet op in. Enkele weken later bezocht de taliban uw ouderlijke woning. Ze zochten u en mishandelden uw broers. U keerde in het geheim terug naar huis. Uw familie besloot dat u het land diende te verlaten. Begin september 2015 verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije en een aantal onbekende landen naar Duitsland. U vroeg geen asiel in deze landen aan. Omdat u van andere vluchtelingen hoorde dat België het meest aangewezen land is om een asielaanvraag in te dienen besloot u verder te reizen. Op 23 oktober 2015 kwam u op Belgisch grondgebied aan. Drie dagen later, op 26 oktober 2015, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een identiteitsdocument (taskara), een kopie van een tewerkstellingscertificaat en 11 foto's waarop u poseert in militair uniform.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw bewering dat uw familie in het verleden reeds door de taliban getroffen werd, u stelt dat uw vader door deze groepering vermoord werd, geen geloof gehecht kan worden. Wanneer het CGVS informeert wanneer uw vader overleed antwoordt u dat u ongeveer negen, tien of twaalf jaar oud moet zijn geweest (cgvs p.5). Gevraagd of uw vader voor of na de val van het talibanregime gedood werd verklaart u aanvankelijk overtuigd dat zijn dood tijdens het talibanregime plaats had waarna u minder stellig vervolgt dat dit althans uw mening betreft. Vervolgens stelt u het niet te weten om uiteindelijk te besluiten dat uw vader toch niet tijdens het talibanregime gedood werd. Wanneer, rekening houdend met uw vage en steeds wisselende verklaringen, gevraagd wordt of uw vader voor of na de Amerikaanse invasie gedood werd antwoordt u opnieuw dit niet te weten (cgvs p.6). Dat u de moord op uw vader slechts bijzonder vaag in de tijd kan situeren roept reeds ernstige vragen op. Redelijkerwijs kan er immers vanuit gegaan worden dat ook in de Afghaanse context de gewelddadige dood van een ouder een ingrijpende gebeurtenis in het leven van een kind is.

Evenmin geloofwaardig is uw bewering dat u voorafgaand aan uw eigen problemen met de taliban niet wist dat ook uw vader door deze groepering gedood werd. U stelt zelfs niets over zijn dood te hebben geweten en verklaart dat uw moeder en uw andere familieleden u enkel vertelden dat uw vader overleden was en zich van verdere informatie onthielden. Wanneer het CGVS enigszins verwonderd informeert of u zelf uw familieleden niet bevroeg over de overlijdensomstandigheden van uw vader antwoordt u bevestigend maar stelt dat niemand u antwoordde. Aan uw bewering dat u tot enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan niet wist dat uw vader door de taliban gedood werd, dat uw familie u ook als volwassen man betreffende de omstandigheden van zijn overlijden geheel in het ongewisse liet, en dat u vervolgens genoeg nam met de ontwijkende antwoorden van familieleden kan geen geloof worden gehecht. Waar aangenomen kan worden dat een ouder of een ander familielid een kind tot een zekere leeftijd poogt af te schermen van ellende en leed en bijgevolg geen details verstrekt over de mogelijks gruwelijke omstandigheden van een moord kan niet ingezien worden waarom zij u ook op volwassen leeftijd geheel in het ongewisse lieten over de moord op uw vader door de taliban.

Hoewel u stelt dat uw familie u op de hoogte bracht van de werkelijke overlijdensomstandigheden van uw vader na het ontstaan van uw eigen problemen blijkt uw kennis hieromtrent overigens onbestaand. Zo moet u het antwoord schuldig blijven op de vraag waarom uw vader gedood werd. Al evenmin blijkt u te weten waar uw vader gedood werd. U verklaart enkel zijn graf te hebben gezien maar geen idee te hebben of hij in het district Paghman gedood werd. Gevraagd of hij door plaatselijke talibanleden of door een talibangroep uit een ander district gedood werd verklaart u andermaal hier niets over te weten (cgvs p.6).

Ook wanneer het CGVS informeert hoe uw vader een inkomen verwerfde stelt u hieromtrent geen enkel idee te hebben (cgvs p.5). Dat u beweert niet enkel over de omstandigheden van het overlijden van uw vader geen enkele kennis te hebben gehad tot enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan maar ook heden geen enkele kennis heeft omtrent het beroep van uw vader roept ernstige vragen op.

Zelfs indien er geloof gehecht zou worden aan uw bewering dat uw familie u ook als volwassene in het ongewisse liet aangaande de overlijdensomstandigheden van uw vader, quod non, dan nog kan niet ingezien worden waarom zij u niets vertelden over zijn professionele bezigheden voor zijn overlijden. Bovendien stelt u dat u tussen de negen en twaalf jaar oud was op het moment van zijn dood zodat er verwacht kan worden dat u toen reeds enig idee had waarmee uw vader een inkomen verwierf.

Dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw familiaal netwerk in Afghanistan blijkt ook uit uw verklaringen betreffende de woonplaats van uw oudste broer Z.. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat Z. en zijn echtgenote zeven of acht jaar geleden na een dispuut met uw moeder uw ouderlijk huis verlieten en sindsdien op een voor u onbekende plaats verblijven (cgvs p.20 en 26-27). Wanneer het CGVS u wijst op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 december 2015 waar u stelde dat uw oudere broer in Jalalabad woont (verklaring dvz – vraag 17) ontkent u eenvoudigweg deze verklaring afgelegd te hebben en wijt deze tegenstrijdigheid van een vertaalfout door de tolk (cgvs p.27). Deze blote bewering kan niet overtuigen. Er kan moeilijk ingezien worden waarom een tolk de naam Jalalabad zou vermelden wanneer hier geen enkele melding van gemaakt zou worden.

Verder dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaring dat u in Afghanistan geen formele scholing genoot en dat u op het moment van uw binnenkomst op Belgisch grondgebied amper kon lezen of schrijven (verklaring dvz – vraag 11) geen geloof kan worden gehecht. Zo stelde het CGVS vast dat u doorheen het gehoor geregeld vragen beantwoordde voor de vertaling van het Engels naar het Pasjtoe afgelopen was of zelfs maar aangevangen werd. Dat u minstens een goede passieve kennis van het Engels bezit roept ernstige vragen op. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat iemand die op het moment van zijn asielaanvraag verklaart ongeschoold te zijn in zijn moedertaal anderhalf jaar later het Engels niet dusdanig onder de knie heeft dat hij in staat is de vragen tijdens een asielgehoor voor de vertaling te beantwoorden. Wanneer het CGVS u met haar vaststelling confronteert antwoordt u opnieuw voor de vertaling afgerond werd. Het antwoord dat u nog tijdens de vertaling formuleert overtuigt bovendien allermindst. U stelt slechts een twintigtal woorden Engels te kennen die u in België aanleerde (cgvs p.25). Gezien u doorheen het gehoor meermaals antwoordt voor de vertaling kan echter aangenomen worden dat uw kennis van het Engels veel groter is dan u voorhoudt.

Verder verklaart u dat u de door u neergelegde foto's ontving met behulp van de applicatie "Messenger" (cgvs p.4 en 24). De vaststelling dat u op het moment van uw asielaanvraag beweert ongeschoold te zijn en amper te kunnen lezen en schrijven en amper anderhalf jaar later documenten ontvangt via de applicatie "Messenger" op uw smartphone roept andermaal ernstige vragen op. Wanneer het CGVS u met deze vaststelling confronteert overtuigen uw antwoorden niet. U stelt dat u al deze zaken aanleerde sinds u in Europa verblijft en verklaart dat u voordien in Afghanistan in een intellectueel vacuüm leefde. Deze verklaring voor uw bijzonder snelle alfabetisering kan niet overtuigen. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat iemand die verklaart (quasi-) analfabeet te zijn in zijn moedertaal, anderhalf jaar later niet in staat is documenten te ontvangen via een applicatie op zijn smartphone. En hoewel u documenten ontvangt via Messenger en verklaart deze vaardigheden te hebben aangeleerd in Europa stelt u vervolgens dat u wel een beetje kon lezen en schrijven voor u Afghanistan verliet. Wanneer het CGVS vervolgens informeert waar u deze vaardigheden aanleerde wijzigt u uw verklaringen opnieuw en stelt niet te kunnen lezen of schrijven maar dat de imam in de moskee u een aantal zaken aanleerde (cgvs p.24-25) wat bovendien vragen oproept aangaande uw bewering dat u de dreigbrieven uitgaande van de taliban niet kon lezen. Bovenstaande elementen ondergraven op ernstige wijze uw bewering dat u geen formele scholing genoot en quasi-analfabeet was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan.

Voorgaande elementen doen het doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties niet enkel geen zicht wil bieden op de financiële positie van uw familie en uw familiaal netwerk in Afghanistan maar eveneens op uw scholingsgraad wat uw algemene geloofwaardigheid op bijzonder ernstige wijze ondergraaft.

Ernstiger is de vaststelling dat ook uw verklaringen aangaande de kernelementen van uw asielrelaas, met name uw dienst in het Afghaans nationaal leger en de bedreigingen die u hierdoor ontving van de taliban, niet overtuigen.

Hoewel opgemerkt kan worden dat een zekere kennis van de inlijvingsprocedure en de structuur van het Afghaanse bezit dient eveneens gewezen te worden op uw weinig consistente verklaringen betreffende uw dienstitijd in het leger. Op 14 december 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u hierover dat u gedurende twee jaar als chauffeur voor het Afghaans leger werkte in de stad Jalalabad. U stelde tevens niet te weten wanneer u in dienst ging en wanneer u het leger verliet (verklaring dvz – vraag 12). Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde niet te weten wanneer u voor het Afghaans leger werkte weet u tijdens het gehoor op het CGVS wel precies te vertellen dat u in de maand asad van het jaar 1393 (05.1393) tot het leger toetrad en in sunbullah 1394 (06.1394) het leger verliet (cgvs p.7).

De vaststelling dat u in 2015, enkele weken nadat u het leger verlaten zou hebben, nog verklaarde niet te weten wanneer u in en uit dienst ging om twee jaar later wel de maanden van uw in- en uitdiensttreding te kunnen weergeven roept vragen op. Bijkomend kan opgemerkt worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde gedurende ongeveer twee jaar in het leger te hebben gediend en dat u voor het CGVS stelt dat u slechts dertien maanden dienst deed (cgvs, p.7). Ook uw verklaringen betreffende uw plaats van tewerkstelling roepen vragen op. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u in de stad Jalalabad tewerkgesteld was verklaart u voor het CGVS dat u in het district Surobi gelegen in de provincie Kaboel gelegerd was (cgvs, p.13).

Verder stelt u dat u in de maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan twee dreigbrieven ontving. Er dient te worden vastgesteld dat u deze dreigbrieven niet neerlegt. U verklaart over deze documenten dat u ze onderweg naar België kwijt speelde. Wat er ook van zij, uw verklaringen betreffende de dreigbrieven die u ontvangen zou hebben overtuigen geenszins. Zo dient te worden opgemerkt dat u op 14 december 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken niet over twee maar consequent over een dreigbrief (in het enkelvoud) sprak. Dat u op de DVZ geen enkele melding maakte van een tweede dreigbrief die u ontvangen zou hebben roept bijzonder ernstige vragen op. Van een asielzoeker die bescherming zoekt in een derde land mag immers verwacht worden dat hij de asiinstanties van dat land op de hoogte brengt van alle elementen die tot zijn vertrek hebben geleid.

Wanneer het CGVS informeert wie deze brieven achterliet geeft u het antwoord dat niemand dit weet, maar dat de tweede brief zeker uitging van de taliban omdat uw broers en uw moeder u dit vertelden. Hoewel u aanvankelijk verklaart dat niemand zeker weet wie die brieven achterlaat stelt u vervolgens dat ook de eerste brief van de taliban uitging. Dat u aanvankelijk verklaart niet te weten wie die brieven achterliet, vervolgens stelt zeker te zijn dat de tweede brief door de taliban werd afgeleverd om uiteindelijk te concluderen dat deze groepering voor beide dreigbrieven verantwoordelijk was roept ernstige vragen op. Van iemand die verklaart dat hij in zijn land van herkomst voor zijn leven vreest mag redelijkerwijs verwachten worden dat hij duidelijke, gedetailleerde en zekere verklaringen kan afleggen over de bedreigingen die hij ontving.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondergraven wanneer uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent deze dreigbrieven verder vergeleken worden met die op het CGVS. Op 14 december 2015 stelde u immers op de DVZ dat u niet zeker was dat u bedreigd werd door de taliban en dat de bedreigingen ook door Daesh (IS/ISIS) uitgevaardigd konden zijn (vragenlijst CGVS – vraag 3.5). En hoewel u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde niet zeker te zijn dat deze dreigbrieven van de taliban uitgingen en ook van Daesh konden komen verklaarde u eveneens dat uw broer aanwezig was toen de leden van de taliban binnenvielen en dat in deze brieven geëist werd dat u tot de taliban toe zou treden. Rekening houdend met deze laatste bewering ondergraaft uw verklaring dat ook Daesh verantwoordelijk zou kunnen zijn voor deze brieven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw overige verklaringen betreffende deze dreigbrieven overtuigen evenmin. Hoewel u stelt dat de taliban in de dreigbrief eiste dat u zich zou aansluiten en als spion voor hen zou werken blijkt u geen idee te hebben waar u de taliban diende op te zoeken (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Redelijkerwijs kan verwacht worden dat indien de taliban u werkelijk wou inlijven, zij u ook praktische instructies hierover meedeelden. U stelt weliswaar dat u deze dreigbrief niet kon lezen en de inhoud bijgevolg niet volledig te kennen, maar zoals hiervoor reeds werd opgemerkt kan aan uw beweerd gebrek aan formele scholing geen geloof gehecht worden. Tijdens uw gehoor voor het CGVS weet u ook te vertellen dat u bedreigd werd door de lokale talibangroep van K.M. (cgvs p.23). Tevens stelt u twee namen van talibanspionnen uit uw regio te kennen, Akhbar en Asgar (cgvs p.9). Wanneer op 14 december 2015 op de DVZ de vraag gesteld werd of u namen van talibanleden in uw dorp of regio kende antwoordde u ontkennend. De vaststelling dat u twee jaar later wel namen van talibanleden kan weergeven doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat deze kennis een ingestudeerd karakter heeft.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Inzake het identiteitsdocument (taskara) en het attest uitgaande van het Afgaans nationaal leger dat u neerlegt dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Wat betreft de foto's die u neerlegt ter staving van uw dienst bij het Afghaans nationaal leger dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een aantal persartikels (stukken 3 en 4), zijn “bijlage 26” (stuk 5) en een attest van het Rode Kruis (stuk 6).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 14 mei 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: twee medische documenten van zijn broer en foto's van hem en zijn broer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij het Afghaanse leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn vader door de taliban werd vermoord, gelet op (a) zijn vage en uiteenlopende verklaringen inzake de situering in de tijd van de dood van zijn vader, (b) het ongeloofwaardig karakter van zijn bewering dat zijn familieleden hem pas vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan op de hoogte brachten van de precieze omstandigheden van de dood van zijn vader, terwijl zijn kennis van deze omstandigheden slechts zeer gebrekkig is, en (c) het onaannemelijk karakter van zijn verklaring dat hij niet weet hoe zijn vader een inkomen verwerfde; (ii) zijn verklaringen over de woonplaats van zijn broer Z. tegenstrijdig zijn; (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden gebrek aan formele scholing en/of zijn analfabetisme bij zijn aankomst in België; (iv) zijn verklaringen over zijn diensttijd in het Afghaanse leger tegenstrijdigheden bevatten; (v) zijn verklaringen over de dreigbrieven van de taliban eveneens tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevatten; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Het enige verweer dat verzoeker voert, is stellen dat hij omwille van zijn politieke overtuiging is “*toe getreden*” tot het Afghaanse leger, waardoor hij en zijn familie verschillende keren werden bedreigd en aangevallen door de taliban. Verder stelt hij onder verwijzing naar persartikels (verzoekschrift, stukken 3 en 4) dat de taliban regelmatig de Afghaanse ordetroepen aanvallen en dat hij omwille van “*de politieke en sociale toestand in Afghanistan*” geen bescherming tegen de taliban kan vragen bij de lokale overheids- en veiligheidsinstanties. Met dit verweer gaat verzoeker op generlei wijze in op de concrete, pertinente en uitgebreide motieven van de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen stellende dat hij en zijn familie door de taliban werden bedreigd omwille van zijn beweerde werkzaamheden bij het Afghaanse leger en het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen en het verwijzen naar enkel algemene informatie, volstaat op zich niet om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Evenmin kunnen de door verzoeker voorgelegde stukken op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht werpen. De persartikels (verzoekschrift, stukken 3 en 4) kwamen hiervoor reeds aan bod. Uit het attest van het Rode Kruis (verzoekschrift, stuk 6) blijkt enkel dat verzoeker sedert 25 april 2017 in het opvangcentrum van het Rode Kruis in Arlon verblijft en dat hij 7,60 euro materiële steun per week ontvangt. Op welke wijze het opnieuw bijbrengen van verzoekers “*bijlage 26*” een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing kan niet worden ingezien en wordt evenmin door verzoeker toegelicht.

Wat betreft de medische documenten van verzoekers broer (rechtsplegingsdossier, stuk 13), dient vooreerst vastgesteld dat de naam van verzoekers broer op deze documenten, H., niet overeenstemt met de naam die verzoeker opgaf bij de Belgische asielinstanties, Z. (administratief dossier, stuk 10, verklaring 17). Evenmin stemt diens leeftijd op deze documenten, 21 jaar in 2018, overeen met verzoekers verklaringen ten aanzien van de asielinstanties, 25 jaar in 2015 (administratief dossier, stuk 10, verklaring 17). Aldus staat het allerm minst vast dat de voorgelegde medische documenten werkelijk verzoekers broer betreffen. Bovendien bevatten de documenten geen officieel logo, noch een stempel of leesbare handtekening hetgeen de authenticiteit van de documenten twijfelachtig maakt. Wat betreft de foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 13) dient erop gewezen dat foto's bewijswaarde ontberen wegens de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden. De foto's bevatten bovendien evenmin een element waaruit onomstotelijk zou kunnen blijken dat de afgebeelde persoon werkelijk verzoekers broer is en/of dat de medische documenten effectief verzoekers broer betreffen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat hij middels de medische documenten en de foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 13) wenst aan te tonen dat zijn broer gewond geraakte door toedoen van de taliban en dat hij na zijn genezing ook Afghanistan verliet, dient erop gewezen dat zulks allerm minst kan blijken uit de voorlegde stukken. In zoverre deze documenten werkelijk op verzoekers broer betrekking zouden hebben, kan er hooguit uit blijken dat deze zijn been verwondde en dat hij werd geopereerd. Geen enkel element toont aan dat verzoekers broer werkelijk problemen zou hebben gekend met de taliban en/of dat hij intussen Afghanistan zou hebben verlaten. Als zodanig is de uiteenzetting in verzoekers aanvullende nota slechts een blote bewering die de voorgaande vaststelling niet kan wijzigen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is.

Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

De door verzoeker bijgebrachte persartikels (verzoekschrift, stukken 3 en 4) zijn niet van aard om op de hiervoor geciteerde analyse een ander licht te werpen. Deze artikels liggen immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie. Als zodanig wordt de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER